

[H. K. Sørensen.]

hvorunder industrien skal drives her i landet. Det skal jeg ikke komme ind på ved denne lejlighed.

Men jeg mener, det er af betydning at tage en anden sontring med hensyn til udformningen af det foreliggende lovforslag frem, nemlig om denne egnsudvikling skal foregå enten med store foretagender — man kan måske sammenligne med Cheminova, som på det sted, hvor fabrikken nu indrettes, udnytter den salthorst, der forefindes — eller man tænker sig, at man ved stimulering af det latente initiativ, som findes — for det findes nemlig — ved at byde det særlige fordele kunne få den udviklingsmåde frem, der er naturlig, og som gennem hundreder af år har fundet sted.

Vi tænker særlig på Nord-, Vest-, Midt- og Sønderjylland. Det er jo det, der har relation til, om det foreslåede egnsudviklingsråd i virkeligheden skal have opgaver eller ikke skal have opgaver. Personlig mener jeg, at det kun kan få opgaver inden for et grænseområde, der ligger mellem de store foretagender og de mindre.

Vi ved alle, og det påpegede den ærede ordfører for venstre også, at dansk industri som regel begynder i det små. De eksempler, der kan føres frem fra de sidste 5-10 år, viser det klart og tydeligt. Alle fra Jylland vil vide, hvorledes Danfoss, Lego og en række andre foretagender er vokset frem. Det er også bemærkelsesværdigt, at ingen af disse har manglet støtte undervejs. De har kunnet vokse frem, blot manden og ideen var der.

For den art industri er egnsudviklingsrådet ikke nødvendigt. For de større foretagender, eller hvis en stor københavnsk industrivirksomhed skulle lægge en filial i Vestjylland, hvad man også har talt om i denne diskussion, ville det såmænd heller ikke være nødvendigt. Jeg synes i og for sig, at en af de virkelig store anker mod dette råd er, at det kun kan tænkes at træde i virksomhed til nogen nytte inden for et lille bitte grænseområde. Ellers kan det vist meget let komme ind under „Parkinsons lov“, og det ville jo være temmelig kedeligt, hvis det for at få noget at bestille skulle forcere en udvikling frem, som stred mod de naturgivne omstændigheder.

Der kan være tale om at komme den

naturlige udvikling af industrien i de tyndt befolkede egne til hjælp, men man skal snarest gøre det på den måde, at man giver den visse fortrinsskattedmæssigt — eller hvorfor ikke til syvende og sidst en vis automatisk adgang til en garanti, en hjælp, der skal være betinget af, i hvor høj grad initiativtageren, hans venner og hans familie vover deres egne penge? Det er den fremgangs-måde, en hel del har længtes efter at anvende, når de skulle starte en industri.

Der er netop for øjeblikket ret store muligheder for at starte lettere industri mange steder i de vestlige og nordlige egne af Jylland og i øvrigt også både i Midt- og Sønderjylland. Pudsigt nok egner de bygninger, hvoraf der opgives en hel del for tiden og hvoraf endnu flere vil blive til rådighed, nemlig de gamle skoler, sig fortrinligt til let industri, og jeg ved, at mange omgås med tanken om at starte lettere industri dér. Dét kan der være tale om, at det ville være heldigt, at der var en institution, der kunne komme de lokale kræfter til hjælp, men slet, slet ikke i det omfang og ej heller på den måde, dette lovforslag foreskriver. Jeg har lyst til at sige, at det egnsudviklingsråd, der her er tale om, meget snarere vil hæmme udviklingen end bringe den fremad.

Handelsministeren (Philip): På en måde kunne jeg have lyst til at begynde med at takke det ærede medlem hr. H. K. Sørensen for hans indlæg, ikke fordi det gav nogen tilslutning til det lovforslag, der her foreligger, men det forekom mig, at der bag hans ord lå en helt anden fornemmelse og forståelse for disse problemer, end man har mødt hos de to andre ærede repræsentanter for oppositionspartierne.

Det er jo ganske rigtigt, at dansk industri normalt er vokset op fra det små, og det vil sikkert også inden for langt de fleste områder være tilfældet i fremtiden; men under sin vækst kan industrien jo støde på vanskeligheder. Kan man klare sig selv, så er der ingen, der pådutter én det offentliges hjælp. Kan man ikke klare det selv, ja, så er der altså her foreslået en vis mulighed for, at man kan få bistand.

Når det ærede medlem hr. H. K. Sørensen i denne forbindelse nævnte „Parkinsons lov“, synes jeg egentlig, det var lidt uret-